RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.326 van 4 juli 2003
in de zaak A. 113.143/XIV-7405.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaten F. & R. COEL,
kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Laotiaanse nationaliteit, op 21 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaten F. & R. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Laotiaanse nationaliteit, is in België binnengekomen op 1 augustus 2000 en heeft zich op 18 januari 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 mei 2001 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> Volgens uw verklaringen bent u een Laotiaanse uit Sompore. Vijf à zes jaar geleden zou u gedetineerd zijn in een heropvoedingskamp omdat u kritiek had geleverd op de Laotiaanse regering. Na een viertal maanden zou u zonder verdere rechtsgevolgen vrijgelaten zijn. In maart 2000 zou uw vader tengevolge een conflict over landeigendom aangehouden en opgesloten zijn in de gevangenis. U zou dadelijk vertrokken zijn naar Pakse om er onder te duiken bij familie. U zou nooit naar Sompore teruggekeerd zijn en geen enkel contact meer met uw vader gehad hebben.
> Uit vrees om ook te worden aangehouden zou u in september 2000 besloten hebben om Laos te verlaten. Via Thailand kwam u per boot in oktober 2000 in België aan. Op 18 januari 2001 vroeg u hier asiel aan.
> Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate wordt aangetast. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit te zijn opgesloten. Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u vijf á zes jaar geleden voor een viertal maanden te zijn gedetineerd in een heropvoedingskamp (zie verhoorverslag p. 5).

Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader een tweetal jaar geleden voor een periode van vijf à zes maanden zou opgesloten zijn. Na zijn gevangenschap zou hij u aangeraden hebben om het land te verlaten.
In dringend beroep beweerde u echter dat uw vader in maart 2000 werd aangehouden en nog steeds in de gevangenis zou zitten. U zou bovendien sinds uw vaders arrestatie geen enkel contact meer met hem hebben gehad, laat staan dat hij u zou aangeraden hebben om Laos te verlaten (zie verhoorverslag p. 4 en p. 5).
Ook met betrekking tot de data van uw vertrek en aankomst kunnen er inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen worden opgemerkt.
Zo blijkt volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eind mei-begin juni 2000 uit Laos zou vertrokken zijn, en op 1 augustus 2000 in België zou aangekomen zijn. Voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer, pas in september 2000 uit Laos te zijn vertrokken en in oktober in België te zijn aangekomen (zie verhoorverslag p. 4).
Daarnaast kunnen er nog discrepanties worden vastgesteld in uw verklaringen in dringend beroep. Zo verklaarde u aanvankelijk tot september 2000 in Sompore gewoond en gewerkt te hebben (zie verhoorverslag p. l). Verder in het verhoor beweerde u plots dadelijk na de arrestatie van uw vader naar Pakse te zijn vertrokken en nooit naar Sompore te zijn teruggekeerd (zie verhoorverslag p. 5).
Bovenstaande discrepanties die de kern van uw afgelegde verklaringen omvatten zijn dermate fundamenteel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.
Het feit dat u pas enkele maanden na uw aankomst in België asiel aanvroeg, doet bovendien afbreuk aan een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie. Dat u niet op de hoogte zou zijn van de procedure, is hiervoor geen afdoende verklaring.
Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.
(...)".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

"C. Eerste ernstig Middel: Schending van de wettelijke opdracht van verweerders
Overwegende dat de Commissaris Generaal er zich in zijn beslissing mee vergenoegd zich te beperken tot de blote vaststelling dat vertoogster enerzijds zonder verantwoording laattijdig haar asielverzoek heeft ingediend, anderzijds een bedrieglijk asielverzoek deed zodat overeenkomstig Artikel 52 van de Vreemdelingenwet (W. 15 december 1980) de weigerende beslissing van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken de dato 16 mei 2001 moet worden bevestigd;
Dat de vaststellingen van de C.G. bijzonder laconiek zijn en zich beperken tot het zoeken naar tegenstrijdigheden in het vluchtelingenverhaal van vertoogster en het zogenaamd verstrijken van de in artikel 50, eerste lid van de Vreemdelingenwet voornoemd bepaalde termijn;
Dat juist het verstrijken van enige tijd tussen aankomst en het asielverzoek kenschetsend is voor de openheid en onbevangenheid van vertoogster alsmede het feit dat zij duidelijk niet door derden werd "geprepareerd" voor haar asielaanvraag; (niemand kan immers de aankomst in België van vertoogster in de tijd bepalen en de enige informatie desbetreffend kennen verweerders slechts van vertoogster zelve)
Dat de Commissaris Generaal daar zijn taak te licht opneemt en verzuimt te polsen naar de redenen voor enerzijds de laattijdigheid (niet kennen van de asielprocedure in België in het algemeen en artikel 50 Vr. W. in het bijzonder is volgens de C.G. geen afdoende verklaring ...) en anderzijds asiel die worden aangedragen door vertoogster zoals dit zijn opdracht is;
Dat inderdaad de Commissaris Generaal werd geconfronteerd met een vluchtverhaal dat blijkbaar aanvullend diende te worden onderzocht, reden van de oproep voor verhoor;

Dat overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht de Dienst vreemdelingenzaken, en in geval van dringend beroep de Commissaris Generaal, moeten bewijzen dat er een grond voor niet-ontvankelijkheid bestaat;
(zie: M. Bossuyt, "Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de VreemdelingenWet voor de Senaatscommissie voor de Binnenlandse aangelegenheden", Parl.St. 1992-93, nr. 555/2 , (54) 55, nr. 4)
Dat in de fase van de ontvankelijkheid de autoriteiten genoegen moeten nemen met een aannemelijk, dit wil zeggen samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal; (zie D. Vanheule, "Vluchtelingen: een overzicht", Mys en Breesch, Gent, tweede uitgave, 1998, nr. 348)
Dat bovendien de term “kennelijk” in artikel 52 § 1, 7/ Vr.W. de beslissingsbevoegdheid van de administraties nog verder beknot tot gevallen waarin het ontbreken van elke ernstige aanwijzing van gegronde vrees voor vervolging duidelijk herkenbaar is;
Dat van zodra er ook maar enig ernstig element is aangebracht of er twijfel bestaat of de gevreesde vervolging al dan niet bestaat moet de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel worden gegeven en moet hij worden toegelaten tot het onderzoek ten gronde;
(zie D. Vanheule, "Vluchtelingen: een overzicht", Mys en Breesch, Gent, tweede uitgave, 1998 , nr. 349 ev.)
Dat evenwel de Commissaris Generaal voor de Vluchteling en de Stateloze meent een beslissing te moeten nemen louter op grond van de vergelijking tussen t(d)e verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat Generaal;
Dat in plaats van de verklaringen te toetsen aan objectieve gegevens die de Commissaris Generaal kent, de Commissaris Generaal louter zich beperkt tot het speuren naar tegenstrijdigheden zonder te zoeken naar de ratio ervan;
Dat zeer concreet het relaas van vertoogster zoals opgenomen voor de Commissaris Generaal voor de Vluchteling niet werd herlezen zodat vermeende tegenstrijdigheden die hun grondslag in vertaling moeten vinden niet konden worden gecorrigeerd wat niet alleen een inbreuk is op de beginselen van behoorlijk bestuur maar evenzeer een schending betreft van de rechten van de verdediging;
(om. omtrent de aankomst in België heeft vertoogster altijd 1 augustus 2000 verklaard en in verband met de aanhouding van haar vader heeft zij nooit gesteld dat zij hem na zijn arrestatie nog zou hebben gesproken, laat staan gezien)
Dat om tot een rechtmatig besluit te komen de betrokken administratie volledig op de hoogte moet zijn van de feiten die haar besluitvorming kunnen beïnvloeden en dat het de taak van een onafhankelijke administratie zou moeten zijn objectief een dossier samen te stellen en ieder dossier op een eerlijke wijze te beoordelen;
Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen in strijd met de wettelijke opdracht van verweerders en op basis van bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;”;

2.1.2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar wettelijke opdracht schendt doordat zij niet nagaat wat de redenen zijn voor het late indienen van een asielaanvraag door de verzoekende partij, enerzijds, en doordat er in casu geen gronden aanwezig zijn om de asielaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk af te wijzen, anderzijds, dat verzoekster de eventuele fouten in het verhoorverslag van het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon corrigeren bij gebrek aan voorlezing achteraf, waardoor tevens de rechten van verdediging van verzoekster werden geschonden, dat alleszins de bestreden beslissing genomen werd op basis van een “mank samengesteld en onvolkomen dossier”;

2.1.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing gebaseerd is op, enerzijds, vastgestelde tegenstrijdige verklaringen en, anderzijds, op het feit dat de asielaanvraag te

laat werd ingediend door de verzoekende partij zonder dat hiervoor een verantwoording werd gegeven; dat de tegenstrijdigheden alle betrekking hebben op gebeurtenissen die aan de asielaanvraag ten grondslag liggen; dat bij de lezing van de verhoorverslagen deze tegenstrijdige verklaringen effectief blijken afgelegd te zijn; dat de opgeworpen tegenstrijdigheden niet terug te voeren zijn tot details; dat dient te worden opgemerkt dat, zelfs met betrekking tot de periode waarin de verzoekende partij haar land van herkomst ontvlucht is en in België zou zijn aangekomen, zij tegenstrijdige verklaringen aflegt; dat, gelet op het feit dat de tegenstrijdige verklaringen op essentiële feiten in het vluchtrelaas slaan en, gelet op het feit dat het niet gaat om verwaarloosbare verschillen in verklaringen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan kon uitgaan dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat uit het verhoorverslag blijkt dat de eerste verwerende partij wel degelijk geeft gevraagd naar de reden van het late indienen van een asielaanvraag, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert in het eerste middel; dat, met betrekking tot de voorlezing van het verhoorverslag dat werd gemaakt naar aanleiding van het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, erop kan worden gewezen dat dit nergens wordt opgelegd en dat de rechten van verdediging waarop de verzoekende partij zich lijkt te willen beroepen, niet van toepassing zijn in administratieve procedures; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

> “D. Tweede ernstig Middel: schending van rechten van de verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur
> Overwegende dat het tweede ernstig middel van vertoogster de schending van de rechten van de verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meerbepaald de verplichting tot zorgvuldigheid;
> Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur;
> (zie: I., Opdebeek, "Het Recht op verdediging en het recht om h(z)ijn standpunt naar voor te brengen" in Opdebeek. (ed.) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51)
> Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchteling en de Stateloze meent een beslissing te moeten nemen op grond van een loutere vergelijking tussen twee opeenvolgende verklaringen van vertoogster;
> Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan daar waar hij bovendien de verklaringen niet heeft onderzocht en getoetst aan algemeen bekende informatie;
> Dat zoals supra reeds gesteld de Commissaris Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen de moeite niet heeft gedaan de verklaring van vertoogster zoals die door hem werd genoteerd voor te lezen en te vragen of de inhoud van de (vertaalde en neergeschreven) verklaring overeenkomt met de verklaring van vertoogster in het Laotiaans;
> Dat dit niet alleen indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur maar bovendien een schending uitmaakt van de rechten van de verdediging;
> Dat het niet de fout van vertoogster is dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchteling overbelast is (want onderbemand) en dat de gevoerde snelheid bij het verhoor de kwaliteit van de procedure voor de C.G. niet mag aantasten zoals in casu het geval is;

Dat de vaste Rechtspraak van de Raad van State deze schending van de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;
Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een onvolkomen dossier en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;";

2.2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel aanvoert dat de rechten van verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, werden geschonden doordat een beslissing werd genomen door de loutere vergelijking van twee opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij en deze verklaringen bovendien niet heeft getoetst aan algemeen bekende informatie, dat daarnaast de laatst afgelegde verklaring van de verzoekende partij niet werd voorgelezen waardoor de rechten van verdediging werden geschonden;

2.2.2.2. Overwegende dat, met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, verwezen kan worden naar de bespreking van het eerste middel; dat dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tweemaal werd gehoord door de bevoegde instanties en dat zij tweemaal werd bijgestaan door een tolk van haar keuze; dat zij blijkbaar haar vluchtverhaal moeiteloos kon doen, afgaande op de uitgebreidheid van de verhoorverslagen en afgaande op de opmerking van de verzoekende partij dat zij niets wenste toe te voegen aan de reeds genoteerde verklaringen op het einde van het tweede verhoor waaraan zij werd onderworpen; dat, op basis van deze verhoren, op redelijke en zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing kon worden besloten; dat, alleszins de verzoekende partij de kennelijke onzorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing niet aantoont; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel aanvoert:

"E. Derde ernstig Middel: Afwending van macht: weigering van kennisname
Overwegende dat vertoogster wil laten gelden dat verweerders steeds in dezelfde zin op flagrante wijze weigeren kennis te nemen van de middelen van vertoogster en hierdoor hun macht afwenden;
Dat zeer concreet machtsafwending inhoudt dat de C.G. zijn bevoegdheden aanwendt op een andere wijze dan de Wetgever deze heeft vastgelegd;
Dat blijkens het dossier de C.G. zijn bevoegdheden (onafhankelijke asieladministratie) aanwendt op een wijze die niet strookt met de opdracht en de waardigheid, slechts aanwendt met het oog op het razendsnel afleveren van kwalitatief slechte, maar perfect in de lijn van het streven van de Minister van Binnenlandse Zaken liggende "bevestigende beslissingen van weigering verblijf";
Dat steeds in die zin vertoogster de Raad van State opmerkt dat de C.G. zelve (Hoofd van de onafhankelijke asieladministratie) eerder het beleid heeft uitgetekend van de Minister van Binnenlandse Zaken waarna hij vrijwel onmiddellijk werd benoemd als C.G. om die dienst te stroomlijnen in functie van het gevoerde beleid;
Dat de Minister van Binnenlandse Zaken en de Commissaris Generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen perfect op de hoogte zijn (of zouden moeten zijn) van de toestand in Laos; (zie ten overvloede supra)
Dat louter ten behoeve van de Raad van State vertoogster het jaarrapport van Amnesty International betrekkelijk Laos bijvoegt waaruit duidelijk blijkt dat er

zowel sprake is van willekeurige detenties, heropvoedingskampen, alsmede foltering en schijnprocessen;
Dat de vader van vertoogster geruime tijd in de gevangenis zit zonder duidelijke aanklacht en vertoogster reeds maanden werd opgesloten in een "heropvoedingskamp";
Dat de C.G. hierover geen enkel detail heeft gevraagd die hij had kunnen toetsten op waarachtigheid op grond van objectieve gegevens;
Dat de C.G. er zich toe beperkt vast te stellen dat in he(r)t eerste verhoor voor de Minister vertoogster hierover niet gesproken had zodat dit deel van de verklaring wel "bedrieglijk" moest zijn;
Dat vertoogster wil laten gelden dat het verhoor door de Minister zo mogelijk nog sneller moest worden afgewikkeld dan het verhoor door de C.G. en zij een onwankelbaar vertrouwen had dat haar vluchtverhaal zou worden aangenomen worden zodat zij slechts over de recente problemen in haar vaderland heeft gesproken en zij niet haar ganse leven heeft verteld, wat zij evenwel wou corrigeren na de bijlage 26 bis door het afleggen van een volledige verklaring voor de C.G., wat prompt als bedrieglijk wordt beschouwd en uiteraard in de redenering van de C.G. wel moet leiden tot een bevestigende beslissing van weigering verblijf;
Dat objectief nazicht van de verklaringen van vertoogster tot de vaststelling had moeten komen dat er wel degelijk in Laos heropvoedingskampen en er wel degelijk sprake is van arbitraire arrestaties, schijnprocessen en verregaande schending van de rechten van de mens wat minstens had moeten leiden tot een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is;
Dat de vrees van vertoogster zelf nog te worden onderworpen aan verdere schendingen concreet is en het verzoek strekkende tot erkenning als vluchteling zowel ontvankelijk is als gegrond;
Dat het weigeren van kennisname van de feiten en aldus het manifest miskennen van deze feiten een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;
Dat vertoogster dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;";

2.3.2. Overwegende dat, met betrekking tot de opgeworpen machtsafwending, erop kan worden gewezen dat machtsafwending inhoudt dat een bestuursorgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven; dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik duidelijk maakt dat de beslissingnemende overheid haar bevoegdheid afwendt van het doel waarvoor deze macht is gegeven zijnde de controle van asielrelazen op hun geloofwaardigheid in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure; dat het feit dat de huidige Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een vorige functie werkzaam was bij de Minister van Binnenlandse Zaken op zich niet aantoont dat hij partijdig is opgetreden bij het nemen van de huidige bestreden beslissing; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**